10 ani paradoxali la cenaclul H.G. Wells, supliment terestru, Casa de cultură a studenţilor Timişoara, 16 martie 1980.

10 ANI PARADOXALI
LA CENACLUL H.G. WELLS

supliment terestru

SUMAR

GHEORGHE CRIŞAN – 200 de idei…
SAUL BELOIA – Fragmente de pe o ceramică
GHEORGHE CRIŞAN – O viaţă pentru acest Pământ
VOICU A. DAVID – Unde dai şi unde crapă…
LAURENŢIU DEMETROVICI – KJO & EYW
ELENA MEGL – Flash
ELENA MEGL – Kratytza
MARIUS MORARIU – „Hazard şi necesitate”.
MARIUS MORARIU – Ultimul O.Z.N.
DORIN DAVIDEANU – Poveste cu multă apă de ploaie
VIOREL MARINEASA – Ştiaţi că…
NIC LENGHER, VIOREL MARINEASA – Scurtă istorie a cenaclului „H.G. Wells” (caricaturi)
LAURENŢIU DEMETROVICI – Planeta giganţilor
Invitaţie

200 DE IDEI…

Gheorghe Crişan

Presupunând că aceşti 10 ani de existenţă, sărbătoriţi de cenaclul de literatură ştiinţifico-fantastică

„H. G. Wells” în aceste zile, ar însemna, cu o aproximaţie dintre cele mai grosolane, cel puţin 200 şedinţe de lucru şi că la fiecare şedinţă ar fi citit din lucrări originale cel puţin un S.F.-ist, un calcul elementar ar arăta că acest cenaclu de-a lungul existenţei sale, a însemnat cel puţin 200 de idei noi, îndrăzneţe, încercând să depăşească condiţia omenirii în epoca de raportare. Ori, am impresia că o instituţie, de mărimea cenaclului, cu 200 de idei noi de-a lungul unui deceniu, este o instituţie îndrăzneaţă, competentă, o instituţie a prezentului pentru viitorul mai mult sau mai puţin apropiat, o instituţie, cum ar spune Marius Morariu, viitor economist, a eficienţei.

Deci, în ce constă eficienţa cenaclului de literatură ştiinţifico-fantastică „H.G. Wells”?

În primul rând, în faptul că a adunat, an de an, tineri de orice categorie socială, cu preocupări literare sau ştiinţifice deosebite, i-a pus faţă-n faţă, într-un dialog sincer, prietenesc, despre ceea ce gândesc ei, ceea ce vor să facă ei, despre felul în care neastâmpărul minţii nu lasă ochii să treacă nepăsători pe lângă nişte probleme aparent minore. Fiecare a venit cu o idee – uneori năstruşnică (dacă realizaţi ce înseamnă năstruşnic în literatura S.F!), alteori foarte aproape de o posibilă realizare a viitorului; lăsând gândul să zboare liber, departe, spre spaţii siderale cu rachete superdotate, discutând sau urmărindu-i pe extratereştri, faţă-n faţă sau cot la cot cu micii noştri pământeni, rezolvând probleme tehnice importante pentru omenire cu soluţii dintre cele mai inedite, cum numai visarea poate să le conceapă, aceşti tineri au reuşit un lucru minunat: să aspire spre mai mult, spre mai bine şi cred că nu e deloc puţin!

Apoi să nu uităm cele trei ediţii ale „Paradox”-ului sau culegerea de texte SF din anii copilăriei cenaclului, rubrica permanentă din cadrul revistei „Forum studenţesc” sau multele participări la consfătuiri naţionale sau

internaţionale finalizate cu rezultate dintre cele mai onorabile. Ar mai fi de adăugat marele câştig al iniţierii în tainele scrisului, în genuri literare dintre cele mai diverse, a unor oameni atraşi de SF doar prin natura ideilor care le scormoneşte mintea…

Cred, însă, că mai presus de orice, cei 10 ani de existenţă au însemnat 10 ani de tinereţe a gândirii şi faptelor, 10 ani de muncă asiduă, de permanente deveniri, iar dacă, în general, 10 ani înseamnă pentru viaţa cuiva o perioadă infimă, o perioadă de căutări, de început, ce poate fi mai edificator asupra acestor deveniri decât faptul că în anul 1980 găseşte cenaclul „H.G. Wells” şi oamenii lui ca un cenaclu solid, matur, clar în intenţii şi exprimări.

FRAGMENTE DE PE O CERAMICĂ

Saul Beloia

Motto:
Pământul iluminase Cosmosul. O clipă atomică.

…Undeva într-un laborator, un om ce ar fi putut aduce dezlegarea se stingea încet, încet, înconjurat de sclipirile neputincioase ale ochilor câtorva roboţi. O fiinţă firavă, aproape scheletică plângea la căpătâiul omului…

* * *

Întorcându-se de la vânătoare cu un linx uriaş ucis, un robot povesti în peşteră, în timp ce decalcifia femurul animalului cu lăcomie, că a nimerit într-o zonă unde radioactivitatea aproape îi anulase circuitele.

Era un semnal de alarmă şi zona fu delimitată chiar a

doua zi şi declarată zonă „interzisă”. Una în plus.

* * *

La ora amiezii cei câţiva oameni ai comunităţii, istoviţi, lăsară tarlaua de porumb şi se retraseră în peşteră. Au rămas la lucru doar roboţii, pe care apropierea Pământului de Soare nu-i afecta cu nimic. Terra zigzaga, bezmetică, pe o elipsă deformată şi, ca în fiecare zi, luară foc ierburi şi copaci, incendiile începute ieri şi alaltăieri se înteţiră, pieriră vieţuitoare, se iscară gânduri disperate, iarăşi, în minţile oamenilor…

Târziu, după-amiază, oamenii ieşiră din peşteri şi intrară roboţii. Începea furtuna magnetică, slabă, tot mai slabă, dar suficientă să deregleze circuitele roboţilor. Până seara, ştiuleţii galbeni aurii erau depuşi în peşteră.

* * *

Un om, o rămăşiţă de om se târa anevoie în urma a patru roboţi uriaşi, dirijându-i prin fir direct. Aceştia trăgeau după ei nişte pluguri primitive, încropite din carcase contorsionate ciudat de explozie… Pe unul din pluguri se vedea o inscripţie în relief: „… STOK – 12”. În urma grupului acesta, un robot micuţ, clătinându-se, gata să-şi piardă echilibrul la fiecare glie mai mare ce-i răsărea în faţă, presăra grăunţe în pământul deschis, uscat şi zgrunţuros. La marginea ogorului, o pădure carbonizată, fumega unde şi unde…

O VIAŢĂ PENTRU ACEST PĂMÂNT

Gheorghe Crişan

Ultimele experienţe îi dădeau mari speranţe. Reuşise

să descopere după îndelungi căutări, după numeroase calcule cu ajutorul programelor, printre elementele spaţiului intergalactic, un element nou, cu proprietăţi şi însuşiri deosebite, cu o comportare ordonată şi „calculată” în relaţiile şi reacţiile externe, cu un sistem aparte de stabilire a unor conexiuni interne. Cercetările îi dăduseră multe satisfacţii. Presupunerilor marilor calculatoare ale vremii erau că trebuie să existe undeva, cândva, într-o anumită combinaţie, un element capabil să revitalizeze câteva dintre organismele cele mai preţioase ale sistemului, să le dea o nouă viaţă.

Răsfoi, pentru a nu ştiu câta oară, filele îngălbenite de trecerea atâtor ani-lumină peste ele. Luase, de curând, alte valori pentru nişte coeficienţi aflaţi în relaţie de directă proporţionalitate cu calitatea şi comportarea elementului în anumite organisme vii. Acceptase, la marele risc, nişte valori aproape unitare, deşi majoritatea se îndoiau că elementul ar putea atinge nişte parametri atât de ridicaţi, incredibili la ora primelor căutări. Îşi notă câteva date şi porni spre baza de cercetări. Regăsi obiectele atât de cunoscute ale laboratorului de încercări şi prelucrări extraspaţiale. Pregăti cu emoţie noua probă. Ridică privirea spre aparatele indicatoare. Totul funcţiona normal.

Pe ecran apăruseră primele punctuleţe luminoase. Verifică starea organismului, unul dintre cele mai reuşite exemplare ale sistemului, adus însă prin nesăbuinţa centrilor nervoşi la o stare de moarte aparentăi, de distrugere lentă. Mai existau şanse de supravieţuire. Şi speranţele se puneau în acest nou element. Împreună cu conducerea institutului hotărâseră ca experimentările să se facă pe acest organism destul de solid. Introduse proba în container. Declanşă aparatul de prelucrare automată prin şlefuire sociabilă, introduse câteva elemente catalizatoare pentru a favoriza reacţiile de separare şi puse în funcţiune separatorul centrifugal cu acţionare de

la distanţă.

Pe ecran apăruseră nişte luminiţe, ca nişte linii subţiri. Avu o tresărire. La nivelul însemnat, nivelul aşteptat de toată suflarea din preajmă, cel pe care toate cercetările teoretice îl precizau ca optim şi necesar, se ridica, firav, o linie. Reuşise separarea. Începu să se agite. Elementul trebuia inoculat, de urgenţă, în stare pură, singura capabilă să-i asigure o durată de viaţă nelimitată. Sistemul de semnalizare arăta că totul e în ordine.

Se linişti. Începu numărătoarea inversă. Orele păreau ani. Deodată simţi o mare bucurie: organismul dădea semne de viaţă. Aparatele indicau parametri dintre cei mai îmbucurători. De acum încolo totul decurgea firesc. După o perioadă de convalescenţă de ordinul anilor, organismul putea să revină la starea care-l făcuse preţuit. Era, fără îndoială, una din marile izbânzi ale institutului.

Retrăi începuturile operaţiunii. I se încredinţase o misiune privită de toţi cu neîncredere. Chiar el avea unele îndoieli. Omul din el îi spunea că se poate totuşi. Astăzi, însă, operaţiunea „implemenarium noves” era o realitate. Adormi fericit.

A doua zi intervizoarele galactice anunţau prin semne neobişnuit de luminoase marea izbândă.

«Transplantul „omului nou” a reuşit datorită încrederii şi muncii neobosite. Pacientul, pe numele său românesc Pământ, a reuşit să supravieţuiască. Starea sănătăţii lui dă semne de îmbunătăţire vizibile. V-am ruga să-i asiguraţi o atmosferă de linişte şi deplină înţelegere…»

Avu o senzaţie unică. Pentru prima dată, ROBOTUL simţi că trăieşte. Firele de legătură se umplură de sânge. Omenirea exista din nou.

UNDE DAI ŞI UNDE…

Voicu David

…s-a mai apus, parcă, a scrie S.F. e un risc, asumat conştient. Se poate însă face aici o apropiere între S.F. şi ceea ce numim yoga, pe de o parte, şi literatura, şi sporturile „celelalte” pe de alta. Şi S.F.-ul şi yoga nu sunt încă unanim şi clar clasificate ca fenomene pozitive, utile, reacţia dominantă fiind de rezervă, şi vina nu este chiar unilaterală, căci, ca şi yoga, S, F.-ul trebuie mereu şi în primul rând să urmărească atingerea şi menţinerea propriei perfecţiuni interioare, căci, ca şi în yoga, trebuie înţeles faptul că modalităţile de exprimare ale s.f.-ului nu există ca atare doar de dragul contorsionărilor, ci pentru a găsi, a exprima şi a folosi ceea ce altora scapă, şi abia după toate acestea (şi nu neapărat necesar) se poate ajunge la competitivitate, în sânul aceleiaşi confreerii, sau cu altele, fără a mai vorbi de creaţie ca o permanentă, o imposibil de ocolit cunoaştere de sine – îndemn la luciditate şi profesionalism.

KJO & EYW

Răzbăteau rare pocnituri ale uşilor închise cu zgomot de cei care, e a şi el se chinuiau.

Toţi erau supuşi unui supliciu interminabil.

În imensele începeri, zeci de capete încercau să stoarcă ceva, ceva cât de neînsemat, ceva nou, o idee.

Unde erau timpurile când el, putea scoate câte zece povestiri fără un efort cât de cât important şi acum, acum…

Şirul gândurilor îi fu deviat brutal de uşa care fusese trântită cu zgomot. Întoarse încet capul.

În spatele său, sprijinit de canatul crem zâmbea Davi, singurul care-i înfrunta cu stoicism criza subită apărută în mijlocul fanilor de la „Wells”.

— Iarăşi te frămânţi, amice?

— Iarăşi. Parcă am făcut altceva de vreo doi ani încoace. Nu mai poţi să scrii nimic, de când cu detectoarele astea telepatice, nu apuci bine să-ţi aşterni ideea pe hârtie şi să alergi cu ea la cenaclu că se şi difuzează prin reţeaua de amplificare reclama produsului x sau y pe care tocmai l-ai conceput în povestirea ta. Dar acum sunt salvat, înţelegi, salvat! Am o idee genială, ce mai. Şi când mă gândesc cât m-am chinuit să scap de raza de acţiune a telepatodetectoarelor. De vreo lună5 o coc, va ieşi o bombă, înţelegi? Va fi o povestire despare androizi. Ha, acum adio, nu-mi vor mai fura ideea. Ştii, am conceput-o în genul… Dar vădcă te plictisesc.

Întoarse capul să vadă dacă interlocutorul său într-adevăr se plictisea. În clipa următoare simţi cum broboane reci de sudoare i se preling pe spate.

Arborând o mină indiferentă, Davi îşi îndepărtă scalpul şi dintr-un orificiu astfel mascat extrase un tranzistor pe care se apucă să-l lustruiască cu meticulozitate…

FLASH

Elena Legl

Aseară, când mi-a intrat un OZN pe fereastră…

…l-am alungat: „Pleacă”, i-am spus, „mai am unul!”

…i-am strigat: Uşă n-ai?”

…eram aşa de obosit…

…citeam tocmai documentaţia la un nou produs – serie unică – destinat confortului nupţial al şobolanilor de prerie. Vijelios, se roti în jurul noului produs aflat pe măsuţa de lucru şi o voce clară articulă:

— E de la SHOP?

…am auzit: „Niet o-ze-ne! Karnăval!!

…mi-am dat seama că vorbeam aceiaşi limbă. „Nu scăpa ocazia”, mi-am zis, repezindu-mă şi, cu o voce emoţionată le-am citit ultimele 5 poezii, concepute pe când coboram din tramvai. De atunci mă ocolesc sistematic…

KRATYTZA

Elena Legl

Eram în bucătărie… vă rog să înţelegeţi… nu mă pot exprima coerent… sunt încă într-o stare ciudată.

Deci, eram în bucătărie şi în momentul când m-am întors din faţa chiuvetei mi s-a părut ciudat faptul că cratiţa mea roz-bombon se află pe pardoseală. Era unica mea cratiţă roz-bombon şi ştiam că-i în bufet. Ce căuta acolo jos? În momentul acela începu să se mişte şi o biluţă roz-bombon se rostogoli afară. Credeam că halucinez, dar se pare că biluţa semnaliza şi parcă… îmi făcea cu ochiul.

În primul moment nu mi-am dat seama că mă aflu în faţa unui obiect necunoscut… doar aveam eu însămi o cratiţă asemănătoare. Mi-am dat seama că se exprima într-un limbaj necunoscut, dar pe care-l înţelegean perfect.

— Du-te să citeşti, de astea am să mă ocup eu de-aici încolo.

Bineînţeles că n-am citit nimic în ziua aceea, dar biluţa mea aşteaptă să-mi revin şi-n timpul acesta îşi vede de treabă ca cea mai bună gospodină.

Dar, apropo, cum de forma aceea ciudată ce mi-a intrat pe fereastră seamănă leit cu unica mea cratiţă roz-bombon?

„HAZARD ŞI NECESITATE”.

Marius Morariu

— Când te gândeşti că dacă n-ar fi fost defecţiunea aceea stupidă şi inexplicabilă în sistemul de orientare al navei n-am fi ajuns aici şi n-am fi stabilit contactul cu civilizaţia voastră, exclamă exaltat astronautul pământean.

După câteva zeci de secunde, necesare probabil transpunerii dintr-un limbaj în altul, sosi răspunsul;

— Sunteţi sigur că a fost o defecţiune?

În clipele de stupefacţie imediat următoare pământeanul avu o revelaţie: buzele reprezentantului acelei civilizaţii necunoscute nu se mişcaseră deloc…

Şi atunci CINE?

ULTIMUL O.Z.N.

Marius Morariu

Se făcuse deja târziu, dar nu mă puteam despărţi de volumul acela s.f. Deodată mi s-a părut că nu sunt singur în cameră. Ridicând ochii, am întrezărit două siluete în dreptul ferestrei, ale căror contururi abia vizibile din cauza luminii slabe a veiozei nu aduceau a oameni, în prima clipă am avut senzaţia că trebuie să fie tare obosiţi şi am schiţat un gest convenţional, indicând canapeaua. Era câit pe ce să pornesc spre bucătărie şi să le aduc ultimele resturi din frigider. Mi-am dat însă seama cât de ridicol reacţionasem.

Privindu-i m-a cuprins dintr-odată un fel de beţie. Am început să-mi răscolesc imaginaţia cam stearpă pentru a găsi o metodă de a-i reţine până dimineaţa, ca să-i vadă vecinii… să vadă că EU am fost alesul) Ce n-aş fi dat să le demonstrez că reprezint şi eu ceva în oraşul ăsta… pe strada asta…

Deodată mi-am adus aminte de bătrâna mea proprietăreasă. Ce neplăceri aş fi avut cu ea dacă ar fi aflat că am adus străini în imobilul ei…

…

M-am trezit deodată tremurând. În cameră se făcuse frig. Dar unde erau? Rămăsesem singur… Doar geamul mai era deschis…

POVESTE CU MULTĂ APĂ DE PLOAIE

Dorin Davideanu

e Un grup de cercetători a anunţat de curând descoperirea unei substanţe care, combinată cu fosforul şi aprinsă, produce condensarea vaporilor de apă din atmosferă. Mai multe întreprinderi agricole şi de hidroameliorări s-au arătat interesate de această descoperire. Cu un băţ de chibrit, vom avea ploaie „la comandă”!
(Science Digest, nr. 2475)

e Câteva mari trusturi au anunţat lansarea pe piaţă, în viitorul apropiat, a chibriturilor de ploaie destinate publicului larg.
(News, 17003)

e Doriţi o ploaie romantică de mai? O ploaie repede de iulie?? O rupere de nori?!? Folosiţi cu încredere setul de chibrituri „Fleoşc” I, I şi III.

După ploaie, vine soare. Dar ploaia o puteţi avea doar folosind chibriturile „Ciuciulete 20”!

C-un chibrit atât de mic.
Cade ploaia pic-pic-pic.
Folosiţi chibrituri plic!
(Reclame)

e Protestăm cu hotărâre împotriva iniţiativei iresponsabile de a amesteca chibrituri de ploaie în cutiile cu chibrituri tradiţionale. (Asociaţia împotriva lăsatului de Fumat)

e – Crezi că azi va ploua?
— Nu, va continua să plouă!
(Banc răsuflat)

e când soarele a asfinţit

Tu ai aprins un chibrit.
Ploaia limpede-a venit
Iar eu de tine m-am îndrăgostiiit!
(Şlagăr la modă)

e Pârâtul este învinuit de a fi folosit două cutii întregi de chibrituri în vreme ce se afla în curtea reclamantului, provocând daune grave casei şi grădinii acestuia. Nu poate fi acceptat motivul invocat de pârât, cum că voise să-i facă o bucurie reclamantului, care de mult îşi dorea o piscină. (Piesa nr. 25 din Dosarul 55.A.899)

e Chibrituri suave
Ca nişte colţi veninoşi
Ne spală amintirea ploilor
Scurse de mult în canal.
(Din vol. „Ou sont les pluies d'antan?")

e Azi a fost desfiinţat cel din urmă serviciu meteorologic.
(News, 17242)

e Lansăm un protest energic la adresa celor ce urmăresc folosirea chibriturilor de ploaie în scopuri militare.
(A COLXVII-a Conferinţă de pace)

e Prima Olimpiadă de Ploaie Artistică, încheiată ieri, a avut din păcate un epilog nefericit: Gala demonstrativă a cauzat revărsarea mai multor râuri. Inundaţiile au provocat mari pagube materiale.
(News, 17704)

e în urma pierderii de sub control a uneia din experienţele cu chibrituri de ploaie gigantice, desfăşurată la A Treia Bază Militară Deşertică, vaste zone din împrejurimi au fost inundate. Nu se cunoaşte încă numărul victimelor.

(Dintr-un ziar desfiinţat a doua zi)

e în întreaga lume, nivelul apelor creşte vertiginos. Pentru a preveni generalizarea calamităţii, se interzice total folosirea chibriturilor de ploaie de către persoanele particulare. Întreprinderile şi instituţiile pot folosi chibrituri de ploaie numai cu autorizaţie specială, contravenienţii vor fi aspru pedepsiţi.

(Comunicat oficial)

e Părinţi! Nu lăsaţi chibriturile la îndemâna copiilor; joaca lor poate duce la tragice accidente!

(Un sfat mereu actual)

ŞTIAŢI CĂ...

Viorel Marineasa

...Leonardo da Vinci a inventat PARA – şuta?
...Franklin a inventat PARA – trăsnetul?
...„H.G. Wells" a inventat „PARA – doxul"?

SCURTĂ ISTORIE A CENACLULUI H.G. WELLS

caricaturi de Nic. Lengher text: Viorel Marineasa

PLANETA GIGANŢILOR
Basm reactualizat pentru nou născuţi

Laurenţiu Demetrovici

Cică odată, demult, pe când lumea renunţase să mai folosească Dacia sau tramvaiul unu ROŞU şi se plimba în luxoase rachete intercontinentale, erau trei fraţi. Mai

precis, doi fraţi şi o soră: Linx, Beny şi Beky.

Într-o zi, pe când se jucau pe Phoebus, mingea le căzu într-o falie.

Cei trei copii nu pregetară să pornească prin falie pentru a-şi recupera splendida minge-bumerang, făcută cadou de unchiul Jynks. Şi tot umblând ei, ajunseră într-o pădure subterană. Speriaţi de întuneric, copiii încercară să se întoarcă însă se loviră de doi butuci imenşi, care se dovediră a fi degetele unui uriaş. Scoaseră un strigăt şi încercară să fugă, dar uriaşul îi înhăţă şi-i aşeză în cutia lanternei sale.

— Crezi că o să-ţi meargă aşa de uşor, pricăjitule? urlă Lynx şi începu să lovească cu bocancii în pereţii cutiei.

— Necivilizatule! urlă şi Beny, dă-ne drumul!

Spumegând de furie, cu ochii congestionaţi de indignare, uriaşul urlă:

— Las că vă arăt eu, stârpiturilor! – şi zicând aceasta îi scoase afară, le sfărâmă delicat scafandrele şi îi înfipse în aparatul de rotisat pe care-l purta întotdeauna cu el.

Beky, tremurând, rânji încurcată:

— O, domnule uriaş, scumpe domnule uriaş, sper că pe mine nu vreţi să mă prăjiţi.

— Şi de ce nu, scumpo? Pe ei îi mănânc la prânz, iar pe tine te prepar pentru cină.

— Nu se poate!?

— De ce, mă rog?

— Pentru că sunt o fetiţă, o fetiţă blândă, nu spun obrăznicii şi o ascult pe mama.

— Haida de te-am prins cu minciuna.

— Vă înşelaţi!

— Ce vorbeşti, atunci de ce nu eşti acuma la ora de astrofizică, ha?

— Păi…

— Niciun păi!

— Să vedeţi, e prima dată, jur că nu se mai repetă.

— Nu-i nimic, eu tot te mănânc, m-am săturat de rădăcinoase.

— Dar cum o să mă mâncaţi cu costumul pe mine?

— Nicio grijă, te descojesc eu.

— Ştiţi, domnule uriaş, dar eu n-am gust prea bun, de când m-am născut mă hrănesc cu comprimate, carnea mea trebuie că miroase a farmacie.

— Nu-i nimic, am eu nişte sosuri picante şi nişte arome delicioase!…

— TĂIAŢI! TĂIAŢI! Bill dragă, ce ai? Te-ai prostit, joci ca un diletant. Parcă eşti căzut în cap, ce naiba, vrei să râdă şi foetusurile de tine? În premieră?

Spumegând de furie, cu ochii congestionaţi de indignare, uriaşul strigă:

— Ce? Las că-ţi arăt arăt şi ţie stârpitură! Şi zicând

acestea, uriaşul a deschis capacul rotisorului şi-l înfipse pe sărmanul regizor în locul copiilor…

INVITAŢIE

Vă invităm să luaţi parte la manifestările prilejuite de sărbătorirea

a 10 ani de existenţă a cenaclului de literatură ştiinţifico-fantastică „H.G. Wells”.

al Casei de cultură a studenţilor, care va avea loc în ziua de 16 martie 2070, ora 10, la sediul său din B-dul Tinereţii nr. 9

Comisia de organizare.
H. G. Wells

IMPORTANT:
Păstraţi invitaţia pentru control!

S-au foit în mod paradoxal: Marianne Stuhimüller, Elena Megl, Dorin Davideanu, Mihai Alexandru, Marius Morariu, Laurenţiu Demetrovici, Voicu David, Saul Beloia, Duşan Baiski, Adrian Muscă, Gheorghe Crişan, Marian Melinte, Gertrude Wagner, Daniela Dinu, Viorel Marineasa & Lucian Ionică.

Grafica: Sergiu Nicola & Nicolae Lengher